

andet Standpunkt, end jeg tidligere har indtaget. Hvad jeg i Dag har udtalt, er slet ikke Andet, end at Erfaringen fra det Udvalg, jeg den Gang sad i, havde lært mig, at det vil være overordentlig vanstelig at blive enige og særlig at blive enige om at følge Grundlovens Bud, nemlig at gaa ind paa en ligelig Fordeling af Folkethingets Medlemmer efter Folketallet. Det kunde man den Gang ikke blive enige om, men ville de Herrer nu bøje sig for dette Grundlovens Krav, ja saa er det noget helt Andet. Jeg har ikke i Dag indtaget et nyt Standpunkt; jeg har kun som altid tilraadet at gjøre Noget til Forbedring af Tilstanden og derfor at holde sig til et Forslag, som i alt Fald hyder et bethdeligt Fremskridt, men som ikke indeholder en fuldstændig Løsning af Spørgsmaalet og heller ikke giver sig ud derfor, saa at det ikke i mindste Maade præjudicerer en tilkommende Optagelse og rationel Behandling af Spørgsmaalet. Jeg tilraadede det af forskjellige Grunde, deriblandt den, at vi nu ikke ere langt fra en ny Folketælling, som vil give et nyt og forbedret Grundlag; men min Hovedgrund var ganske vist den, som jeg først anførte, at de Herrer den Gang havde vist sig utilbøielige til at følge, hvad jeg kalder Grundlovens Bud, f. Ex. at give Kjøbenhavn 15 Kredse i Stedet for 13. Nu siger det ærede Medlem (Høgsbro), om jeg ikke vidste, at han vilde give 15. Jeg veed ikke rettere, end at han sagde 13; hvorfra skulde jeg vide Noget om, at han vilde give 15? I Dag siger han, at han vil gaa til 15; men det skulde han have sagt den Gang, saa kunde vi maaste være blevne enige. Jeg gjentager, at mine Ord i den Betænkning, hvoraf det ærede Medlem oplæste, vare, at naar det viser sig, at man er uenig, er der ikke Andet at gjøre end at gaa til Grundloven, som siger: 1 Folkethingsmand for hver 16,000 Indbyggere. Det skal jeg altid bøje mig for, saa snart de Herrer ville anerkjende denne Bestemmelse saa nær, som det er praktisk muligt; men naar det viser sig, at man ikke kan faae de Herrer dertil, saa siger jeg, lad os gjøre noget Saadant som det, Lovforslaget vil, fordi det medfører en Forbedring og ikke i nogen Maade præjudicerer nogetsomhelst Andet, men indskrænker sig til at rette de værste Uligheder i de bestaaende Forhold og tilmed er af den Bestaafenhed, at det hverken kan siges at indeholde nogen Fordel for Høire eller for Venstre. Det siger ikke, at efter dets Vedtagelse kunne vi lade Spørgsmaalet ligge for Fremtiden, thi nu er det løst, men det siger tværtimod det Modsatte, at det giver kun en ren Nødhjælp, indtil det bedre

Grundlag habes tilstede, som vi vide allerede kommer i 1890, og som vi maa anse for det bedste Udgangspunkt, der overhovedet i rimelig Tid kan findes. Jeg har ikke villet gaa hyderligere ind paa hverken denne Sags Historie eller Alt, hvad der kan tale for den ene eller den anden Løsning, thi alt dette anser jeg det for upraktisk nu at komme ind paa. Hvad der i Diebliffet foreligger, er kun at faae Sagen henvist til anden Behandling og til et Udvalg. Vilde de Herrer der vise en saadan Smødekommene, som jeg skjønner, at de i Dag have lovet, og vilde de Herrer der søge at komme overens med os af Høire paa det Grundlag, jeg har forelagt i den omtalte Betænkning, saa skal jeg gaa med dertil. Hvis det saaledes skulde vise sig, at vi kunne blive enige, ikke om en Løsning, der kun er en foreløbig Nødhjælp, men om en virkelig Løsning for længere Tid, vil det naturligvis være saa meget desto bedre. Men efter hvad der foreligger fra Forhandlingerne i det forrige Udvalg, har jeg ikke kunnet forudsætte det. Nu hører jeg, at det ærede Medlem (Høgsbro) er enig i at ville gjøre Noget i saa Henseende, som jeg ikke har vidst — og som han ikke nogenstunde tidligere har antydet — at han var villig til. Det vil lette Sagen meget bethdeligt. Jeg ønsker, at Sagen skal gaa til anden Behandling og til et Udvalg, og at den der skal faae en saa grundig Behandling som muligt og fremmes saa hurtigt, at vi virkelig kunne faae et Resultat i denne Samling. Noget Saadant skal jeg hilse med Glæde.

Judenrigsministeren (Fingerslev):

Det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ste Valgkreds (Bajer) troede at kunne fremsætte den Paastand, at Regjeringen maaste ikke var synderlig ivrig for at faae dette Forslag fremmet. Det benægter jeg paa det Bestemteste. Jeg har allerede tidligere tilsladt mig at sige, at jeg ikke har kunnet skjønne, at der, naar man vil udrette noget Positivt, for Diebliffet er nogensomhelst Rimelighed for at komme igjennem ved at vælge en anden Vej. Vil man forsøge at komme frem ad en anden Vej, skal jeg selvfølgelig, saafremt det ligger indenfor Regjeringens og min Overbevisning, at det kan være rigtigt at gaa den, være villig til at medvirke dertil. Naar det ærede Medlem siger dette overfor Regjeringen, maa det dog være mig tilladt at spørge, om man kan sige, at Folkethinget i de to lange Rigsdagsamlinger, hvori det har haft denne Sag for, har vist særlig Iver for at faae den fremmet. Det var i begge de to Rigsdags-